YÜCELER YÜCESİ

İÇİNDEKİLER

YÜCELER YÜCESİ

Şiddetli kış günleri geride kalmış, ilkbahar bütün güzelliği ile kendini göstermeye başlamıştı. Karlar eriyor, kar suları küçük derecikler oluşturuyordu. Bu derecikler farklı farklı yollar takip ederek gölde birleşiyordu. Göl, dereden tepeden aşarak

gelen bu sularla bulanıyordu. Göl bu bulanıklıktan çok memnundu. Çünkü bu bulanıklık pırıl pırıl olacağı günlerin müjdesiydi. Aynı zamanda içinde barındırdığı arkadaşlarının gıda kaynağıydı.

Gölün dibinde hareketlilik arttı. Balıklar, suların taşıdığı yiyeceklerle adeta bayram yapıyorlardı.

Göl gülümsedi.

Yavru balıklara,

– Aman dikkatli olun çocuklar, dedi. Yiyecekler içinde zararlı maddeler olabilir.

Aslında Şiringöz de aynı şeyi düşünüyordu. Yavru balıkları zaman zaman uyarsa da pek faydası olmuyordu.

– Söz dinlemiyorlar göl kardeş, diye yakındı. Ne yapsak acaba?

– Parlakpul'a haber ver. Biliyorsun, ondan çekinirler.

– Akılları ermiyor göl kardeş. Yumurtadan yeni çıktılar. Doğruyu yanlışı pek ayırt edemiyorlar. Parlakpul'a söylersek belki kırıcı davranabilir.

– Haklısın, o zaman bir zahmet sen anlatıver.

– Tamam, göl kardeş. Sen de zahmet olmazsa haber ver de toplansınlar.

Göl, 'olur' anlamında sallanınca göl yüzeyinde büyük bir dalga oluştu. Bulanıklık daha da arttı.

Küçük balıklar çok korkmuşlardı. Göl kendini toparlamaya çalıştı.

– Korkmayın çocuklar, diye seslendi. Şimdi sakinleşirim.

Parlakpul sinirlenmişti, avazı çıktığı kadar bağırdı.

– Sen mi yaptın bunu? Uyuduğumu bilmiyor musun?

– İsteyerek olmadı kardeşim.

Parlakpul kavgayı çok severdi. Her şeyden bir anlam çıkarır, onu da kavgaya çevirirdi. Bu yüzden biraz yukarıdaki küçük gölden kovmuşlardı onu. Birkaç gün olmuştu buraya geleli, ama yine de kötü huylarından hâlâ vazgeçmiyordu.

Bu gölde genel olarak herkes sakindi, kimse tahriklere kapılmıyordu.

Şiringöz, Parlakpul'u yanına çağırdı.

– Sakin bir yerde konuşalım, dedi. Arkadaşlar siz burada bekleyin, birazdan gelirim.

Sakin bir yer bulmuşlardı.

– Bak Parlakpul, biz bu davranışları sevmeyiz. Davranışlarını düzeltmezsen aramızda barınamazsın.

– Ne yaptım ki?

– Ne yaptığını bal gibi biliyorsun. Önceki gölde kış boyunca yalnız kaldığını unutma. Arkadaşlarının seninle konuşmadığını, sıkıntıdan patladığını sen

anlattın. Kar suları kesilmeden geri dön istersen. Küçük gölle bağlantımız kesilince istesen de gidemezsin.

Parlakpul boynunu büktü.

– Gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum, dedi.

– O zaman lütfen kurallara uyalım. Küçüklere kötü örnek olmayalım.

Parlakpul istemeyerek de olsa,

– Tamam tamam, dikkat etmeye çalışacağım, diye söylendi.

Şiringöz geri döndü. Küçük balıkları etrafına topladı. Onlara tek tek hâl hatır sordu.

– Biraz korktunuz değil mi kardeşlerim, dedi tebessüm ederek. Hayatta sevinmek de var korkmak da... Allah ömür verirse uzun bir hayat var önünüzde. Bu hayatta çok şeyle karşılaşacaksınız. Hayatınızın güzel veya kötü geçmesi bu yaşlarda kazanacağınız davranışlara bağlı. Annenizin, babanızın nasihatlerini iyi dinleyin. Onların sözlerinden çıkmayın. Etraf tehlikelerle dolu, çok dikkatli olun...

Şiringöz sözünü keserek yavru balıkları inceledi, sonra devam etti.

– Gölün dibi zararlı atıklarla doldu. Sakın her şeyi yemeyin. Büyükleriniz size neyi yiyip, neyi yememeniz gerektiğini söyleyecekler. Tanımadığınız yiyecekleri mutlaka bize gösterin.

Sevimli bir yavru balık,

– Çok korkuyorum, dedi. Tehlikelerle dolu bu dünyaya niye geldik ki?

Bir başkası,

– Arkadaşım doğru söylüyor, diye tasdik etti onu. Yumurtada iken çok rahattık. Zehirli maddelerden kork, büyük balıklardan kaç... Dünyaya geldik geleli rahat yüzü görmedik.

Şiringöz gülümsedi... Bu küçükler de pek hoştu doğrusu.

– Bu kadar karamsar olmayın hele, dedi. Aslında bu hayatın güzelliği, sizin sıkıntı gibi gördüğünüz şeylerdedir. Büyüdükçe bunu daha iyi anlayacaksınız.

Parlakpul, sinsice konuşmaları dinliyor, söylenen sözleri çarpıtmak için fırsat kolluyordu. Topluluğun etrafında bir daire çizerek varlığını hissettirmeye çalıştı.

Şiringöz, Parlakpul'un niyetini anlamıştı. İkaz etmek istedi. Küçüklerin yanında tartışmalarının doğru olmayacağını düşündü, vazgeçti.

"En iyisi görmezlikten gelmek." diye geçirdi içinden.

Parlakpul, yeterince dikkat çekememişti. Aynı hareketi bir daha yapmalıydı. Bu kez kanatlarını ve kuyruğunu hızlı hızlı çırparak etraflarında dolaştı. Bu davranışı bulanıklığı artırmış, çevredekileri çok rahatsız etmişti.

Şiringöz kendini zor tutuyordu. Küçük balıklar da korkudan tir tir titriyordu.

Parlakpul, etraftan tepki gelmediğini görünce bu tutumunu sürdürdü. Nasıl olurdu da etraftakiler onu dikkate almazlardı? Hızını artırarak suyu büsbütün bulandırdı.

Şiringöz'ün tedirginliği iyice artıyor, yavaş yavaş sabrı taşıyordu. Ancak oyuna gelmemeliydi. Önemli olan bu durumlarda sakin olabilmekti.

– Hadi çocuklar gidiyoruz, dedi. Burası iyice bulandı.

– Kafan bulanmış olmasın!

Bu söz, Şiringöz'ü adeta elektrik gibi çarpmıştı.

– Fazla oluyorsun ama Parlakpul, diyerek kızgınlığını belli etti. Az önce seni ikaz etmiştim. Lütfen gider misin buradan... Bak sabrım taşıyor!

– Göl taşmasın yeter, sabrının taşması önemli değil.

Şiringöz:

– Ya sabır! Allah'ım Sen bana sabır ver, diye söylendi. Bu kötü davranışlar sana ne kazandırıyor, söyler misin?

– Benim davranışlarım kötü falan değil.

– Tamam, tamam anlaşıldı, biz gidiyoruz. Demek ki tatlı dilden anlamayacaksın. Bu meseleyi sonra hallederiz.

Bu ifadelerde gizli bir tehdit vardı. Parlakpul korkmuştu.

– Neyi halledecekmişiz ki?

– Yakında görürsün. Umarım bu kafayla başına kötü bir iş gelmez.

"Ne kadar sabırlıymış!" diye iç geçirdi Parlakpul. Gayesine ulaşamamıştı. Sinirlenen birinin matıklı hareket etmesi mümkün değildi. Parlakpul, bunu bildiği için hep bu taktiği dener ve başarılı olurdu. Fakat, Şiringöz oyuna gelmemişti. Küçük balıkların yanında terbiyesini bozmamıştı. Hâliyle de zor durumda kalmamıştı.

Şiringöz'ü küçük düşürmeden bu gölde otorite kurması mümkün değildi. Ama başaramamıştı işte. Olsun, bir fırsat daha bulurdu nasıl olsa.

"Umarım, başına kötü bir iş gelmez!" Bu ifade zihnini meşgul ediyordu. Şiringöz'ü huzursuz

etmek isterken kendisi huzursuz olmuştu. Şiringöz ne düşünüyordu acaba?

Parlakpul bunları düşünürken, Şiringöz ve beraberindekiler oradan ayrıldılar.

Sohbet yeniden başlamıştı.

Şiringöz:

– Olanlar sizi etkilemesin, dedi. Anladığım kadarıyla ondan çok korkuyorsunuz.

– Evet, dedi Akkuyruk. O çok kötü biri.

– Bu ifaden hiç hoş değil Akkuyruk. Başkalarının arkasından bu şekilde konuşman uygun değil...

– Özür dilerim, bir daha konuşmam.

– Aferin Akkuyruk. Senin gibi şirin bir balıktan da bu beklenirdi zaten.

Bu sözler Akkuyruk'u çok mutlu etmişti.

Şiringöz, yavru balıklara sevgiyle baktı.

– İnşaallah birkaç gün sonra göl pırıl pırıl olacak, dedi. Bu gölde sizleri çok güzel günler bekliyor.

– Ya tehlikeler?

– Tehlikesiz yer yoktur ki. Hem tehlikelerden de korkmayın. Tehlikeler kabiliyetinizi geliştirecek, sizleri hayata hazırlayacak. Yüce Allah, tehlikeyi de

güvenliği de bizler için yaratmıştır. Bizler kurallara uyarsak, tedbirli hareket edersek, bize hiçbir zararı dokunmaz. Dikkatli olursak, bütün tehlikelerden korunuruz.

– Az önce kaçıp korunduğunuz gibi mi?

Şiringöz sesin geldiği yöne döndü. Parlakpul ile göz göze gelmişlerdi.

– Yine mi sen?

– Evet yine ben, beğenemedin mi yoksa?

– Lütfen Parlakpul! Bizi rahat bırak.

– Yavru balıkları hâkimiyetin altına almana izin vermeyeceğim.

– Benim öyle bir derdim yok. Sadece güzel ahlâklı olmalarını istiyorum.

– Güzel ahlakmış!.. Güzel ahlâk kim, sen kim? Onların örnek alacağı biri varsa o da benim.

– Hangi davranışını örnek alacaklar ki? Her şeyi kaba kuvvetle halledeceğini sanıyorsun, devamlı kabalık yapıyorsun. Bizlerden güzel olan, üstün olan neyin var senin?

– Ben kefal balığıyım, sen ise sazan balığısın.

– Ne varmış bunda?

– Ben denizde doğdum. Yani ben bir deniz balığıyım. Dolaşmaya çıkınca yolumu kaybettim, geri dönemedim. Sonra da gölde yaşamaya başladım. Bak, ben hem denizde hem de gölde yaşayabiliyorum. Sen denizde yaşayabilir misin?

Şiringöz şaşırmıştı.

– Denizde yaşamak üstünlük sebebidir diyorsun, öyle mi?

– Evet, deniz gölden çok büyüktür. Dolayısıyla denizde yaşayanlar da gölde yaşayanlardan üstün ve büyük olmalı. Bunun için bu gölde benim sözüm geçmeli.

Oradan geçen yayın balığı Parlakpul'a ters ters baktı.

– Diğer gölden bu tür davranışların için kovdular seni değil mi, dedi. Bu şekilde kendini kabul ettiremezsin. Her geçen gün daha da huysuzlaşıyorsun. Şunu iyi bil, seni bu gölde kimse sevmiyor!

Parlakpul sinirlenmişti, sağa sola hızlı hızlı gidip geldi. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

– Sevmek zorundalar! Sevmek zorundasınız!

Sonra hızlıca yavru balıkların içine daldı. Önüne gelene çarpmaya başladı. Bir yandan da,

– Çünkü ben sizden üstünüm! Kefal balığı, sazan balığından da, yayın balığından da üstündür, deyip duruyordu.

Yayın balığı sertleşti.

– Cüssene bakmadan böbürlenme, dedi. Kuyruğumu görüyor musun? Bir vurdum mu, soluğu karada alırsın.

Yavru balıklar iyice korkmuşlardı.

Bütün cesaretini toplayan turna balığı,

– Bu kavgalardan bıktık, dedi. Ben artık karada yaşamak istiyorum. Gölünüz sizin olsun. Hadi arkadaşlar gidelim.

Şiringöz onların bu davranışına gülümseyerek,

– Kara çok sakindir, diyerek şakalaştı. Koşup oynarsınız orada.

– Evet, koşup oynarız. Hiç olmazsa orada Parlakpul yok.

Parlakpul öfkesinden kendini kaybetmişti.

– Bana bak küçük, dedi. Bakıyorum boyun uzamadan dilin uzamış, koparırım o dilini şimdi!

Küçük turna balığı, Şiringöz'ün arkasına saklandı.

Yayın balığı küçük balığa acımıştı.

– Parlakpul hemen burayı terk et, diye bağırdı. Yoksa!..

– Yoksa ne yaparsın?

Şiringöz araya girdi.

– Sakin ol yayın kardeş, diye yalvardı. Kavga etmeye değmez. Gölümüzün huzurunu bozmayalım.

– Gölde huzur mu kaldı... Parlakpul geldi geleli yaşanmaz oldu burası. Geldiği yere dönsün, istemiyoruz onu.

Parlakpul kibirli tavrını değiştirmiyordu.

– Sizden üstün olduğum için istemiyorsunuz beni, değil mi?

Yayın balığının sabrı kalmamıştı, kuyruğunu yana doğru çekip hızla savurdu. "Şaap!" diye bir ses duyuldu. Parlakpul yediği kuyruk darbesiyle havaya fırladı. Kafasında şimşekler çakıyordu. Ne olduğunu anlayamadan gölün kenarına düşmüştü.

Şiringöz, yayın balığının bu davranışına çok üzülmüştü.

– Ne yaptın yayın kardeş!

– Kendimi tutamadım işte! Özür dilerim küçükleri de korkuttum.

– Ne olursa olsun, sabırlı olman gerekirdi. Parlakpul birazdan ölecek.

Küçük balıklardan bir tanesi,

– Buraya gelmesin artık, dedi. Orada yaşasın.

Şiringöz:

– Balıklar karada yaşayamaz ki! Çünkü karada yaşayacak özellikte yaratılmamış. Hemen onu kurtarmalıyız! Fazla dayanamaz, diye bağırdı.

Yayın balığı da çok üzülmüştü.

– Ne yaptım ben, diye üzüntüsünü belli etti. Onu kurtarmaya gidiyorum.

– Bir de seninle uğraşmayalım, diye çıkıştı Şiringöz. Nasıl kurtaracaksın ki onu? Gölün karşı kıyısında Çilli Kurbağa'yı görmüştüm, bari ona haber vereyim.

Şiringöz hızla oradan ayrıldı.

Çilli, olayı duyar duymaz Parlakpul'un yanına gelmişti. Parlakpul'un nefes alış verişleri azalmıştı. Gözleri patlak patlak olmuştu. Zıplamaya çalışıyor ama zıplayamıyordu.

Çilli'yi görünce gücünü toplamaya çalıştı.

– Ne olur beni göle at, diye yalvardı. Ölmek üzereyim, nefesim tıkanıyor, başım dönüyor.

Bütün balıklar gölün kenarına gelmişti. Endişeli ve meraklı gözlerle onlara bakıyorlardı.

Çilli, Parlakpul'un kuyruğunu ağzıyla kavradı,

– Amma da ağırmışsın, diye söylendi. Toparla kendini, birazdan gölde olacaksın.

Oysa Parlakpul'un dermanı kalmamıştı, kımıldayacak hâli yoktu.

Çilli, Parlakpul'u sürüklemeye çalıştı, gücü yetmiyordu.

Balıklar, Çilli'ye sözleri ile destek olmaya, güç vermeye çalışıyorlardı.

– Hadi Çilli, gayret Çilli!.. Biraz daha yaklaştırırsan biz de çekeriz. Ne olur acele et!

Çilli, kan ter içinde kalmıştı.

– Olmuyor, olmuyor, diye panikle bağırdı. Taşıyamıyorum onu!

Parlakpul'un nefesleri iyice azalmıştı. Çilli sağa sola bakındı, yardım için birilerini aradı. Kimsecikler yoktu.

Başta yayın balığı olmak üzere bütün balıklar ağlıyordu.

Şiringöz, duaya başladı.

– Ey Yüceler Yücesi Allah'ım, lütfen bize yardım et. Kardeşimiz bu şekilde ölmesin. Onun öğrenmesi gereken çok şey var. Seni tanımadan ölmesin Allah'ım. Hatalarını düzeltmeden ölmesin. Sen dilersen Parlakpul kurtulur Allah'ım. Senin kudretin o kadar sınırsız ki biz bunu kavrayamayız. Senin gücünle hiç bir güç kıyaslanamaz. Çünkü

Sen **Müteal**'sin. Çünkü Sen "**Yüceler Yücesi**'sin." Senin yüceliğin mutlaktır Allah'ım. Ne olur, bize yardım et.

Şiringöz de ağlamaya başlamıştı.

Yayın suyun içinde zıpladı.

– Ağlamayı bırakalım, dedi. Hadi biraz daha kıyıya yaklaşalım. Çilli sen de Parlakpul'u yan çevir.

Çilli, hâlâ sürüklemeye çalışıyordu Parlakpul'u.

– Sürüklemeye çalışma Çilli. Dediğimi yap, yan çevir... Haa tamam... Şimdi de ayaklarını arkaya direyerek burnunla iteklemeye çalış... Ha gayret oluyor! Yuvarlansın korkma!

Çilli, Parlakpul'u yuvarlaya yuvarlaya suya ulaştırmıştı.

Diğerleri hızla onu göle çektiler. Suya değen Parlakpul gözlerini açtı. Allah'ın izniyle Parlakpul kurtulmuştu.

Biraz süre sonra tamamen kendine geldi.

Yayın balığı Parlakpul'un yüzüne bakamıyordu. Bunu anlayan Parlakpul, onun yanına yaklaştı.

– Üzülme kardeşim, dedi. Ben bunu çoktan hak etmiştim.

– Hakkını helâl et, dedi yayın balığı. Canını yaktım, az daha ölümüne sebep oluyordum.

– Asıl siz hakkınızı helâl edin. Sizlere çok kötü davrandım. Ne kadar aciz olduğumu şimdi çok iyi anladım.

Yayın balığı çok mahcup olmuştu. Nasıl olmuştu da kendine hâkim olamamıştı. Nasıl olmuştu da bir canlıya vurmuştu. Kendini hiç affetmeyecekti. Sebebi ne olursa olsun, bunu yapmamalıydı.

Parlakpul herkesin önünde söz verdi.

– Artık sizden üstünüm demeyeceğim, dedi Parlakpul. Kimseyi korkutmayacağım. Huzursuzluk çıkartmayacağım.

Çilli Kurbağa ancak kendine gelebilmişti.

Hâlâ derin derin soluyordu.

Parlakpul'a döndü.

– Dememek lazım kardeşim, dedi. Kimseye senden üstünüm dememek lazım. Lafla, soyla sopla, güzellikle, zenginlikle üstünlük olmaz. Kim

Allah'a daha çok kulluk ediyorsa Yüceler Yücesi katında üstün olan odur.

Parlakpul:

– Allah'a kulluk nasıl yapılır, diye sordu.

Çilli'nin nefes alış verişleri düzelmişti. Tane tane konuşmaya başladı.

– Aslında bu uzun bir mesele ama yine de kısaca anlatayım. Kendimizi başkalarından üstün görmeyerek, herkese yardım ederek, ibadetlerimizi eksiksiz yaparak ve Allah'ın verdiği nimetlere şükrederek...

Küçük turna balığı olanlara bir anlam verememişti. Bu yüzden Çilli'nin sözünü kesti.

– Parlakpul karada yaşayamaz mıydı? Niçin ölüm tehlikesi geçirdi ki?

Bütün gözler küçük turna balığına çevrilmişti. Hatta Çilli'nin sözünü kesti diye kızanlar bile olmuştu.

Çilli müdahale etti.

– Kızmayın canım, dedi. O daha çok küçük. Nezaket kurallarını zamanla öğrenecek.

Küçük turna balığı hatasını anlamıştı.

– Üzülmene gerek yok, dedi Çilli. Zamanla her şeyi öğreneceksin. Parlakpul niçin ölüm tehlikesi geçirdi, diye sormuştun değil mi?

– Evet.

– Balıklar suda yaşayacak şekilde yaratılmıştır da ondan. Yüce Allah her varlığı farklı özellikte yaratmış.

Çilli, bunları söyledikten sonra yavru baklıklara döndü.

– Hâlâ karada yaşamayı düşünüyor musunuz? Hadi hepiniz karaya çıkın bakalım. İsterseniz ben de yardım edeyim size.

Küçük balıklar Çilli'nin şaka yaptığını anlamışlardı.

Hep bir ağızdan,

– Yok, yok dediler. Kalsın, biz gölümüzden memnunuz.

Şiringöz:

– Ha şunu bileydiniz, diyerek konuşmaya başladı. Bütün varlıklar sınırlı yaratılmışlardır. Sınırsız

olan sadece Allah'tır. O, çok yücedir. Aklımızın alamayacağı kadar sınırsız, aklımızın alamayacağı kadar Yüce... Rabbimiz asla yarattıkları ile kıyaslanamaz. Gücünün kudretinin de sınırı yoktur. O, **Yüceler Yücesi**'dir. O, güçlülerin en güçlüsüdür. O'nun gücü hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

Parlakpul'un Yüce Yaratıcı hakkında pek bilgisi yoktu. Öğrenmeyi çok istiyor ve büyük bir merakla gözlerini kırpmadan dinliyordu.

Gülerek,

– Yayın balığının kuyruğundan da mı güçlü, diye sordu. Baksana, dakikalar geçmesine rağmen kafamda hâlâ şimşekler çakıyor.

Şiringöz espriyi anlamıştı. Parlakpul yayın balığına gönül koymadığını anlatmaya çalışıyordu. Çünkü yayın balığı hâlâ mahcuptu ve kimsenin yüzüne bakamıyordu.

Çilli:

– Bu işte de bir hayır vardır arkadaşlar, dedi. Olanları görmedim ama bir şeyler olduğu belli. Parlakpul'un sorusuna gelince, Yüce Allah'ın hiçbir şeyi hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Çünkü Yüce Allah'ın bir adı da **Müteal**'dir. **Müteal** ismi **Yüceler Yücesi** anlamına gelir. Mesela; güçlü bir kişi hakkında 'Bu ileride zayıf olabilir.' denebilir ve o güçlü kimse de zayıflayabilir. Fakat Yüce Allah hakkında böyle ihtimallerin düşünülmesi mümkün değildir. O her

türlü noksanlıktan, acizlikten, hata ve kusurdan uzaktır.

Parlakpul, hayran hayran Çilli Kurbağa'yı dinliyordu. Ne kadar bilgiliydi, ne tatlı anlatıyordu. "Ömrümü boşa geçirmişim." diye düşündü. Ne mutluydu onlara, Yüce Allah'ı küçüklükten beri tanıyorlardı.

– Kusurlu olan biziz. Aciz olan, hatalı olan biziz. Bunun farkında olmak, O'nun **Müteal** ismini anlamak demektir. Ben de geç farkına vardım O'nun... Ömrümün önemli bir kısmını boşa geçirdim. Kabadayılık yaptım, başkalarını kırdım, döktüm. Ama geç de olsa Rabbimi tanıdım. Şimdi çok huzurluyum.

Parlakpul bu ifadelerden sonra rahatlamıştı.

– Sen de mi benim gibiydin, dedi. Kendini üstün gören, uyumsuz, kavgacı... Ancak ölümün yaklaştığını hissedince ne kadar aciz olduğunu anlayabilen...

– Seni bilmiyorum ama ben geçmişimi hatırlamak bile istemiyorum. **Yüceler Yücesi** Allah'ıma şükürler olsun, şimdi doğru yolu buldum,

sıkıntılardan kurtuldum. O'nu tanıdım, kendimi tanıdım. O'nu sevdim her şeyi sevdim. O'nun büyüklüğünü anladım, kendi acizliğimin farkına vardım. Biliyorum ki O, bizim göremediğimiz her şeyi gören, bilemediğimiz her şeyi bilen, çok büyük ve çok yücedir. Bizler sadece O'nun bildirdiği kadar bilir, O'nun gördürdüğü kadar görebiliriz.

Şiringöz, Çilli Kurbağa'yı hayran hayran dinliyordu. Eskiden tir tir titrerlerdi Çilli'den. Herkes onun kötülüklerinden kaçınır, gururundan kibirinden nefret ederdi. İman ne güzel nimetti. "İman, insanı insan eder, belki de sultan eder." diye bir söz duymuştu. Bu söz bütün varlıklar için geçerliydi. 'İman' bütün hastalıkların ilacıydı. İşte, şimdi de Parlakpul 'imanın lezzetini' tatmaya başlamıştı.

– Sana şükürler olsun Ey **Yüceler Yücesi**, Ey **Müteal**!

Bu ifadeleri Şiringöz farkında olmadan söylemişti.

Etrafındakiler bir anda ona yönelince,

– Şey! Kusura bakmayın, dedi. Bir an dalmışım da...

– Dalgınlığında bile O'na dua ediyorsun, ne mutlu sana.

– Yakında sen de öyle olacaksın Parlakpul kardeş. O'nun yüceliğini anladıkça, hayatından daha fazla lezzet alacaksın, inan ki o zaman gerçek mutluluğu tadacaksın. Her an O'nu anacaksın. O'na teslim olacaksın, hiçbir şeyden endişe duymayacaksın. Çünkü her şeyi var eden O, yaratan O, yaşatan O'dur.

Parlakpul'un içi huzurla dolmuştu.

– Şükürler olsun Ey **Yüceler Yücesi**, Ey **Müteal** olan **Allah**'ım...

Parlakpul gerisini getiremiyordu. Gözünden sicim gibi yaşlar akıyordu. Şiringöz'ün " O'na teslim olacaksın, hiçbir şeyden endişe duymayacaksın." sözü beynine nakış nakış işlenmişti.

Gözlerini sildi, teşekkür duyguları içinde arkadaşlarına baktı.

– Ne mutlu bizlere ki her şeyi duyan, her şeyi gören ve her şeyi bilen **Yüceler Yücesi** bir Rabbimiz var. Sizin sayenizde her şeyin asıl sahibi Yüce Allah'ı tanıdım. Mevlâmız'ın **Müteal** ismini

öğrendim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Siz beni nasıl mutlu ettiyseniz Yüce Rabbimiz de sizleri mutlu etsin, dedi.

Bu ifadeler gölün içine dalga dalga yayıldı.

Sanki bulanık su, birdenbire berraklaşıvermişti.

HER ŞEYİ VEREN

Güneş aylardır sakladığı güzel yüzünü göstermiş, çimenler yeşermiş, çiçekler rengârenk açmaya başlamıştı. Ağaçlar yapraklanmış, kış uykusuna yatanlar uyanmış, ilkbaharın ilk günleriyle birlikte Çoban Tepesi'nde cıvıl cıvıl bir hayat başlamıştı.

Kısa sürede her şey yeniden hayat bulmuş, yeryüzü sanki yeniden dirilmişti.

Küçük Çam, tabiattaki bu farklılığı dakika dakika gözlemlemiş, olup biteni zevkle izlemişti.

"İnşallah, insanların ahiretteki dirilişleri de bayram havası içinde olur. Bayram havasında olan diriliş Cennet'in müjdesiymiş. Yüce Rabbimiz inşallah bütün insanlara Cennet'ini nasip eder."

Bu dua bir soru getirmişti aklına: "İnsanlar niçin bu kadar değerli ki..." Bu soruyu yine kendisi cevapladı. "İnsan yeryüzünün halifesi de ondan. Yüce Allah, bütün güzellikleri insan için yaratmış. Galaksileri, güneş sistemlerini, kısaca yeryüzündeki ve evrendeki bütün güzellikleri... Bize de insanları sevme duygusu vermiş. İnsan deyince içime ılık ılık bir şeyler akıyor sanki."

– Selâmün aleyküm Çam Kardeş.

– Aleyküm selâm...

Selâmı almıştı ama kafası hâlâ az önceki düşüncelerle meşguldü.

– Çok dalgın buldum seni.

– Şeyy... Aa!..Tontiş kardeş sen misin?

– Benim tabi, bakıyorum çabuk unutmuşsun kardeşini.

– Özür dilerim kardeşim seni unutur muyum hiç, tefekkür ediyordum. Peygamber Efendimiz'in "Bir saat tefekkür bin rekât nafile ibadetten hayırlıdır." diye bir Hadis'i Şerif'ini duymuştum. Ben de boş kaldıkça Allah'ın yarattığı varlıkların, olayların güzelliğini düşünüyorum. Şu yeryüzündeki güzellik, şu gökyüzündeki ahenkli işleyiş... Kış, yaz, ilkbahar hepsi ayrı bir tefekkür konusu.

– Haklısın kardeşim.

Küçük Çam etrafına bakındı.

– Niçin yalnızsın, diye sordu. Diğer kardeşlerimiz neredeler?

– Birazdan gelirler. Gölde yeni bir balık kardeş varmış. Onunla tanışmaya gittiler.

Küçük Çam'la Tontiş Güvercin birbirlerini çok özlemişlerdi. İkisi de bir müddet susup birbirlerine baktılar. "Sevilmek, sevmek ne güzel bir duyguydu. Hele Allah için sevmek sevilmek bambaşkaydı."

Bir müddet öylece kaldılar.

Sessizliği Küçük Çam bozdu.

– Nerede kaldılar acaba?

– İstersen bakıp geleyim. Ben de merak ettim.

– İyi olur.

Tontiş, kanatlarını nazlı nazlı çırptı, sonra da havalandı. Uçmayı çok özlemişti. Yukarılardan yeryüzünü seyretmek müthiş haz veriyordu. Yüce Allah'ın yarattığı bunca güzelliği aynı anda görmek, bu eserlerin sahibini hatırlatıyordu. Aynı duygularla yeryüzünü incelemeye başladı. Rengârenk çiçekler, irili ufaklı ağaçlar, cıvıldayan kuşlar ve böcekler, uçuşan kelebekler... Biraz ilerde göz kamaştıran güzelliği ile masmavi göl... Bütün bunlar özenle yapılmış bir tabloyu andırıyordu. "Bu âlemde sınırsız bir cömertlik ve bir kerem göze çarpıyor. Her varlıkta harika bir sanat var. Hem bu sanatlı şeyler o kadar bol ki... Demek ki bu Sanat Sahibi bu eserleri çok kolay yapabiliyor. Yoksa bu kadar bol olmazdı."

Her gökyüzüne yükselişinde bunları düşünürdü Tontiş. Bu esnada gözüne bir şey çarptı. Aşağıda küçük bir tavşan çırpınıyordu. Dikkatle baktı, ayağına bir yılan dolanmıştı. Biraz alçaldı,

küçük tavşanı tanımıştı, Bilge Tavşan'ın küçük yavrusu Tıfıl'dı bu.

Bir dala kondu.

– Hey! Neler oluyor burada, diye bağırdı.

Tıfıl korkudan sesini çıkaramıyordu.

Yılan hiç istifini bozmadı.

– Şurada güneşleniyordum dedi, saygısızca gelip, üstüme bastı. Korkudan ödüm kopuyordu neredeyse.

– Yani şimdi de sen onun ödünü koparmaya çalışıyorsun öyle mi?

– Cezasını çekmeli.

– İsteyerek olmadı ki. Yaprakların altına saklanmıştı, görmedim, dedi Tıfıl.

– Görmemek cezayı hafifletmez, görmeliydin. Hele benim gibi birini kokumdan anlamalıydın. Cezanı çekeceksin.

Yılan, Tıfıl'ı iyice sıkmaya başladı.

– Ne olur bırak beni! Canım çok yanıyor, diye sızlandı Tıfıl.

– Az sonra canın yanmayacak güzelim. Kuyruğumu boğazına dolayınca nefesin kesiliverecek ve sen hiçbir şey duymayacaksın.

Yılan bir müddet sonra gevşedi. Tıfıl biraz olsun rahatlamıştı. Kaçmak için son gücünü topladı, ani bir hareketle fırlamalıydı.

Yılan bunu bilerek yapmıştı. O da Tıfıl'ın gevşemesini bekliyordu. Ani bir hareketle kuyruğunu

Tıfıl'ın boynuna dolayıverdi. Artık Tıfıl'ın kaçma imkânı kalmamıştı. Dakikalar geçtikçe nefesinin daraldığını hissediyordu.

Tontiş ne yapacağını şaşırmıştı. Yardım için gölün yanındakilere gitse zaman kaybedecekti. Kendisi müdahale etse gücü yetmezdi.

Yılana yalvarmaya başladı.

– Yapma yılan kardeş, katil olacaksın. Can çok değerlidir. **Kerim** olan Yüce Allah'ın yarattıklarına ihsan ettiği en büyük ikramdır. Ne olur kendine gel.

Yılanın söz dinleyecek gibi bir hâli yoktu.

– Bildiklerini kendine sakla sen, diye tersledi. Hem, ben o kadar çok günah işledim ki bu çok masum kalır.

Tontiş, konuşmasına devam etti.

– **Kerim** olmak için ihsanın, nimetin olması şarttır. Yüce Allah **Kerim** olduğu için, hak sahibi olmayan kullarına da iyilikte bulunur. Herkese nimet verir. Bugüne kadar suyunu kısıtladı mı? Havanı kısıtladı mı? Günahkârsın diye neyini eksiltti? Diğer kullarına verdiği neyi vermedi sana?

Yılan hiç etkilenmiyordu.

Tıfıl da nefesi azaldıkça morarıyordu.

Tontiş ümidini kesmemişti.

– Yüce Allah **Kerim** ismiyle günahı örter, kötülük yapanı affeder.

Yılan, Tontiş'e soğuk soğuk baktı.

– İyi ya işte, bunu da affetsin dedi ukalâ bir tavırla.

– Öyle deme yılan kardeş, söylediklerimi hafife alma. " O Rabbin ki, seni yarattı, vücudunu ölçü ve ahenk içinde düzene koydu. Seni dilediği bir şekle kavuşturdu." Hâline şükret, kötülükten vazgeç.

– Sıktın ama artık. Ben neye şükredip şükretmeyeceğimi bilirim. Ben gücüme şükrediyorum, O'na niçin şükredecekmişim?

Tontiş bir taraftan zaman kazanmaya çalışıyor, bir taraftan da ümidini kesmeden anlatmaya devam ediyordu.

– Yılan kardeş söylediklerime kulak ver. "Kim şükrederse kendisi için şükretmiş olur. Kim nankörlük ederse bilsin ki Rabbim gani ve **Kerim**'dir. Kimsenin şükrüne muhtaç değildir. O kerem ve

lütuf sahibidir." Gel vazgeç bu inattan, bırak zavallıyı.

Yılanın etkilendiği yoktu. Bu sözler üzerine Tıfıl'ı daha da sıktı.

Tıfıl çırpınmaya başladı, acayip sesler çıkarıyordu.

Gelen giden de yoktu.

Tontiş bütün gücünü topladı, hızla yılana saldırdı. Kafasına gagasıyla öyle bir vurdu ki yılan neye uğradığını şaşırdı. Yaralanmıştı. Başı dönmeye, gözleri kararmaya başladı. Bu can acısıyla Tıfıl'ı bıraktı.

Tıfıl hâlâ kendine gelememişti. Zorla nefes alıp veriyordu. Tontiş Tıfıl'ın yanına kondu.

Yılan kendine gelir gelmez etrafına bakındı. Tontiş'in arkası dönüktü. Bir hamlede Tontiş'in ayağına dolandı.

Tıfıl tir tir titriyordu.

Tontiş can havliyle kurtulmaya çalıştı, başaramadı.

Yılan iyice hırçınlaşmıştı. Tontiş'in ayağını bütün kuvvetiyle sıkmaya başladı.

Tontiş de fırsat buldukça gagasını vuruyordu.

Tontiş, Tıfıl kadar kolay bir lokmaya benzemiyordu. Yılanın kanaması devam ediyordu. Akan kanla Tontiş'in bembeyaz tüyleri kırmızıya boyanmıştı.

Yılan yavaş yavaş gevşedi ama Tontiş'i bırakmıyordu.

Tontiş vurmayı bıraktı, çünkü biraz daha vursa yılan ölebilirdi.

Yılan, Tontiş'in vurmayı bıraktığını anlayınca tekrar sıkmaya başladı. Bu arada ağzında zehir topluyordu, fırsatını bulunca Tontiş'e enjekte edecekti.

Tıfıl saklandığı yerden yılanın davranışlarını gözlüyordu. Dilini çekip çıkarmasından kötü niyetini anlamıştı. Hemen kenarda uyuyan kirpiyi uyandırdı. Ondan yardım istedi.

Kirpi hemen olay yerine koştu. Yılanın üzerine atladı. Yılan kirpinin kafasını ısırmak için uzanınca, kirpi kafasını hemen gövdesine çekti. Kirpinin dikenleri yılanın ağzına batmıştı. Zehir de boşa akmıştı.

Yılanın yapacağı bir şey kalmamıştı. Tontiş'i bıraktı, kaçıp bir deliğe girdi.

Tontiş kirpiye teşekkür etti.

– Asıl Tıfıl'a teşekkür et, dedi kirpi. O olmasa ben hâlâ uyuyor olacaktım.

Tontiş ayağa kalkamıyordu. Çünkü ayağının biri çok ağrıyordu.

Tıfıl, Tontiş'in hâline çok üzülmüştü.

– Çok kan kaybediyorsun, dedi. Bir çaresine bakmamız lazım.

– Üzülme dedi Tontiş. Üzerime yılanın kanı bulaştı. Sadece ayağım incinmiş, o da birazdan geçer Allah'ın izniyle.

– Kafasını gaganla iyice ezseydin.

– Yaptığımın bu kadarına bile üzülüyorum kirpi kardeş. Aslında kimseye zarar vermemeliyiz.

– İyi ama o zararlı bir canlı.

– Olsun, onun da mutlaka faydaları vardır. Yüce Rabbim hiçbir şeyi gereksiz yaratmamıştır.

Tontiş, yılanın girdiği deliğe baktı.

– Zavallı ölür mü acaba, diye üzüntüsünü belirtti. Çok kan kaybetti.

– Üzülme ona bir şey olmaz, dedi kirpi. Birazdan o da iyileşir. Umarım intikam peşinde koşmaz.

– Sanmıyorum, bu davranışlarını bir kızgınlık anında yaptı. Tıfıl, yanlışlıkla üzerine bastığında birazcık sakin düşünebilseydi olay bu noktalara gelmeyecekti.

– Seni zehirleyecekti ama.

– Rabbimiz istemedikçe bir şey olmaz. Senin orada bulunman bir tesadüf değildi. Rabbim

gönderdi seni bize. Bizi kurtaran **Kerim** olan Yüce Allah'tır. Seni vesile yaptı. Elbette sana da teşekkür ederim. Kendini tehlikeye atıp bize yardım ettin.

– Dediğin gibi biz vesileyiz Tontiş kardeş. Her şeyi keremi bol olan Rabbim yaptırıyor.

Tontiş kirpiye minnetle baktı.

– Sahi kirpi kardeş, senin adın neydi, adını bile bilmiyoruz.

Kirpi tebessüm etti.

– Adımı söylersem gülersiniz, dedi. Arkadaşlarım komiklik olsun diye taktılar. Herkes bana o adımla hitap ediyor.

– Neymiş komik olan ad bakalım?

Kirpi katıla katıla güldü.

– Pamukkıl.

Tıfıl ve Tontiş şaşırmıştı, bir taraftan da gülüyorlardı.

– Pamukkıl mı!

– Beğenemediniz mi yoksa? Benim gibi pamuk kadar yumuşak tüyleri olan birine başka ne ad takılabilirdi ki.

Pamukkıl, kendisi de gülmeye başladı. Tıfıl ve Tontiş de ona eşlik etti.

Bu sırada yılan saklandığı delikten kafasını çıkardı.

– Benim hâlime gülüyorsunuz değil mi, diye kızdı. Arkadaşlarıma haber verince bakalım yine katıla katıla gülebilecek misiniz?

Tontiş kendini toparladı.

– Yanlış anladın kardeşim, dedi. Biz sana gülmüyoruz.

– Lafı çevirme, bal gibi bana gülüyordunuz. Arkadaşlarım gelince görürsünüz siz.

– Düşmanlığı bırakalım yılan kardeş. Senin arkadaşların varsa bizim de var, hem de onlarca. Gölün kenarındalar, bir haber göndersem yuvanı darmadağın ederler. Düşmanlık büyür, gider. Bu bize ne kazandırır?

Yılan korkmuştu.

Tontiş devam etti.

– Şu yeryüzü sofrasına bak! Ne kadar geniş değil mi? Keremi sonsuz olan Yüce Rabbimiz, Rahman, Rahim ve **Kerim** isimleri ile sayısız yiyecekler yaratmış. Yeryüzünü güzelliklerle donatmış. Bu nimetler tükenecek gibi değil. Bak şu Çoban Tepesi'ne ne kadar geniş değil mi? Bizim gibi milyonlarca varlık sığar. Paylaşamayacağımız hiç bir şey yok. Kavgaya ne lüzum var ki...

Yılan etkilenmemiş gibi yaptı. Aslında bu güzel sözlerden çok etkilenmişti. Kafasını deliğin içine çekti. Etkilendiğini belli etmemeliydi.

– Boşuna kendini yoruyorsun, dedi Pamukkıl. Etkileneceği yok.

Tontiş, kirpiye tebessüm etti.

– Etkilenir kardeşim, mutlaka etkilenir. "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır." diye bir atasözü vardır. Boşuna söylenmemiş bu söz.

– Bizim yılan tatlılıktan anlayacak biri değil ki.

– Ön yargı yok kardeşim. Bizim işimiz; iyilikleri anlatıp, kötülüklerden alıkoymaktır. Netice ise Yüce Allah'a aittir.

Pamukkıl "haklısın" anlamında başını salladı.

Tontiş uzaktan yılanın deliğine baktı. Onu görememişti ama dinlediğinden emindi.

– Yüce Allah'ın bir ismi de **Kerim**'dir. **Kerim**, keremi ve ihsanı bol olan demektir. Rabbimiz'in **Kerim** isminin cilveleri kullarına da yansımalı. Bunun için, karşılık beklemeksizin, ihsanda, ikramda, yardımda bulunulmalı. Kötülükleri affetmeli. Olumsuz davranışları iyilikle karşılamalı. Kötü huylardan kaçınılmaya çalışılmalı. Canlılara kesinlikle eziyet verilmemeli.

Yılan utancından yerin dibine giriyordu.

Tontiş devam etti.

– **Kerim** olan Rabbim kendisine ümit besleyenlere karşı son derece cömert ve bağışı boldur. Eğer bu cömertliği olmasaydı bir lokma yiyeceği, bir damla suyu milyarlar versek elde edemezdik.

Tontiş'i kirpi de hayran hayran dinliyordu. Bu anlatılanların çoğunu o da bilmiyordu. Söylediklerinden pişman olmuştu. Belli ki yılan bilgisizliğinden böyleydi. Kendisi de Tontiş kadar bilgili olmadığı için onun kadar geniş düşünemiyordu. Bilgili olmak gerçekten çok güzeldi.

"İyi ki onunla tanıştım."diye söylendi.

Tontiş, Pamukkıl'ın içinden geçenleri okumuş gibiydi.

– Yüce Allah'ı isimleri ile bilmek lazım. Bu isimler bilinmezse kulun Allah ile irtibatı çok noksan kalır. "Allah'ı anmak, mübarek isimlerini okumak kalp ve ruhların şifasıdır."

Tontiş biraz durakladı. Aklına bir şey gelmişti.

– Küçük Çam meraktan çatlayacak, dedi. Tıfıl, sen bir zahmet Küçük Çam'a git, olanları anlat.

Biz de kirpi kardeşle gölün kenarına gidelim. Birazdan hep birlikte geliriz.

Tıfıl denileni yapmak için ayrıldı.

Pamukkıl'la Tontiş'de göl tarafına yöneldiler.

Pamukkıl:

– Yılan dediğini yapar mı dersin? Yani kavga için arkadaşlarını toplar mı?

– Sanmıyorum, o da pişman ama gururunu yenip, gerçek duygularını ifade edemiyor. Neyse, onu düşünceleri ile baş başa bırakalım. Biz üzerimize düşeni yaptık.

Gölün yanına vardıklarında büyük bir kalabalık ile karşılaştılar. Can Serçe, Bilge Tavşan, Zıpır, Pıtır, Boz Tilki, Bülbül... Kısaca herkes oradaydı. Bütün balıklar suyun kıyısına kadar gelmişlerdi. Bilge Tavşan onlara bir şeyler okuyordu.

– Selâmün aleyküm arkadaşlar!

– Aleyküm selâm diye hep birlikte karşılık verdiler.

– Bu Pamukkıl.

Gülüşmeler başlamıştı. Herkes birbirine Pamukkıl'ı gösteriyordu.

Tontiş bozulur gibi oldu. Pamukkıl 'aldırma' dercesine Tontiş'in yüzüne baktı.

– Alıştım bu karşılaşmalara, dedi. Böyle bir adı taşıyan bir kirpi sonuca da katlanmasını bilmeli.

Kendisi de gülmeye başlayınca gülüşmeler daha da arttı.

Bilge Tavşan gözlüğünü düzeltti.

– Neyse arkadaşlar, dedi. Biz okumaya devam edelim. Yüce Allah'ın **Kerim** ismini okuyorduk Tontiş kardeş.

Tontiş sevinmişti.

"Bu da Allah'ın bir keremi olsa gerek... " diye düşündü.

Pamukkıl da şaşırmıştı.

– Ne tesadüf diye söylendi.

– Tesadüf değil, tevafuk diye düzeltti Tontiş. Tevafuk kelimesinin mânâsını sohbetten sonra sana anlatırım.

Bilge'ye döndü,

– Kusura bakmayın sohbetinizi böldük, dedi. Lütfen devam edin.

Bilge tane tane okumaya devam etti.

"Gel şimdi şu ağaca dikkatle bak! İşte bahar mevsiminde yaprakların mükemmel bir şekilde çıkması, çiçeklerin ölçülü olarak açılması... Meyvelerin hikmetle, rahmetle büyümesi... Tabiattaki düzen, denge ve hassas ölçü... Varlıklardaki dikkatli sanatlar, nakışlar... Ayrı ayrı renkler, tatlar ve

kokular… Gökyüzü, yeryüzü ve bütün evren açık bir şekilde Hakîm, Kerim, Rahim, ihsan edici, nimet verici, güzelleştirici, besleyici bir Sanatkâr'ın varlığını gösteriyor…"

Tontiş, etrafındakileri tek tek inceledi. Herkes derin bir düşünceye dalmıştı.

– Sıkıldıysanız bırakayım, dedi.

– Çok güzel, ne olur devam et, karşılığını alınca devam etti.

"Bütün canlıların, özellikle güçsüzlerin ve yavruların ihtiyaçlarını yeryüzünde, havada, suda harika bir tarzda sağlıyor."

Bu ifadeleri duyunca yavru balıklar daha da dikkat kesilmişlerdi.

"Bu ihtiyaçları birbirine benzer çekirdeklerden, su damlacıklarından ve toprak zerrelerinden yetiştirir. Aç bir aslanı yavrusuna hizmet ettirir. İnsan ve hayvan yavrularını annelerinin memelerinden çıkan hoş, temiz sütle beslettirir. Suda yaşayanlara su içinde rızk gönderir.

Karada yaşayanlara güzelleştirip, süslendirip yiyecekler verir."

Bilge bir müddet gözlerini dinlendirdi ve gözlüğünü düzelterek,

– Burayı da dikkatli dinleyin, dedi. **Kerim** olan Rabbimi daha iyi tanıyacaksınız.

"Güneş, ısı ve ışığıyla dünyayı ısıtırken, aydınlatırken, diğer taraftan da sayısız türdeki meyveleri pişirmeye vesile oluyor."

Pamukkıl büyük zevk almıştı. Ne güzel bir topluluktu bu. Okunanlar ne kadar güzeldi, ne kadar mantıklı ve akıcıydı. "Güneşin meyveleri pişirdiğini" hiç düşünmemişti. Gerçekten de öyleydi, hiç bir hayvan yiyeceğini pişirme ihtiyacı duymuyordu. Hatta insanlar da birçok yiyeceğini pişirmeden yiyebiliyordu.

Bilge okumaya devam etti.

Herkes pür dikkat dinliyordu.

Okuma işi dakikalarca sürdü.

Hava kararmaya başlamıştı.

Bilge Tavşan:

– Akşam oldu, dedi. Sohbetleri özlemişiz ama bugünlük yeter.

Tontiş:

– Duayla bitirelim, dedi.

– Hadi öyleyse.

Tontiş kısa ve öz bir dua yaptı.

– Keremini esirgeme bizden ey **Kerim** olan Rabbim.

– "Âmin" sesleri öyle bir yükseldi ki adresine çabucak ulaşmış olmalıydı.

BİR VE BENZERSİZ

Yatsı ezanı bütün ulviliği ile göklere yükselirken kulluğunun idrakinde olan bütün varlıklar ibadete hazırlanıyordu.

Yeryüzü ilkbaharın güzelliğiyle kuşatılmıştı. Hafif hafif esen bahar rüzgârıyla etrafa çeşit çeşit

çiçek kokuları ikrâm ediliyordu. Ağaçlar, günü en güzel şekilde değerlendirmenin hazzı içindeydi. Böcekler, şükür şarkıları söylüyordu.

Yatsı namazının bitimiyle birlikte bir gün daha geride kalacaktı. Herkes istirahata çekilecek, kimileri hemen uyurken kimileri tefekküre dalacaktı.

Öyle de oldu.

Ne var ki Tontiş'i bir türlü uyku tutmuyordu. Dün geç vakit döndükleri için bugün sohbete gidememişti. Can Serçe, Gül, Kınalıkız, Çilli Horoz ve kümes sakinleri ile uzun uzun sohbet imkânı bulmuştu. Sohbetin konusunun büyük bir bölümü de dünkü yaşadıkları olmuştu.

İbadetini bitirdikten sonra tesbihat yapmak için Ufaklıklar'ın evinin çatısına çıktı. Burada etrafı seyrederek tesbihat yapmak çok güzel oluyordu. Tesbihat'ını yaptıktan sonra etrafı inceledi, herkes uyumuştu.

Canı iyiden iyiye sıkılmaya başladı.

Gökyüzüne baktı, pırıl pırıldı.

Galaksiler, yıldızlar, gezegenler ve bütün gök cisimleri arzı endam ediyorlardı gökyüzünde.

Her bir galaksi yüz binlerce yıldız barındırır demişti bir sohbetinde Bilge Tavşan. Yeryüzündeki her bir insana yüzlerce yıldız düşecek kadar çok yıldız var evrende demişti. Yıldızların her birine bir milyon Dünya sığar deyince az daha küçük dilini yutacaktı. Oysa yıldızlar çok küçük, Dünya çok büyük zannediyordu. Hatta yıldızlar Ay'dan bile küçüktür diye düşünüyordu.

Koskoca evren... Evrende ne kadar cisim vardı acaba? Küçücük Dünya'daki varlıkları bile saymak mümkün değildi. Evrendeki cisimlerin sayısını bilmek nasıl mümkün olacaktı? Hem bunca cisim kocaman varlıkları ile boşlukta nasıl duruyordu? Milyonlarca gök cismi hareket hâlinde oldukları hâlde niçin çarpışmıyorlardı?

Kafasında sorular uçuşuyordu.

Bu sorulara cevap aradıkça başka sorular geliyordu aklına. Dalıp gitmişti gökyüzündeki sınırsız boşluklara...

Gökyüzünde bir tartışmadır gidiyordu.

Atmosfer bıkmış bir hâldeydi.

– Yoruldum artık, dedi. Yıllardır Dünya'nın etrafını çepeçevre sarıyorum. Dünya'yı zararlı ışıklardan koruyorum. Koruduğum bu varlıklar benim farkımda bile değiller. İçimdeki gazlar olmasa canlılar hayatlarını nasıl sürdürecekler? O gazların oranlarını değiştirsem nasıl nefes alıp verecekler?

Ay, Atmosfer'e hak veriyordu.

– Doğru söylüyorsun, dedi. İnsanlar, hayvanlar oksijen alıp, karbondioksit veriyorlar. Bitkiler oksijen üretiyorlar. Hayvanların, insanların, bitkilerin

sayıları değişse bile sendeki gaz oranları değişmiyor. Bunun için ne kadar çabaladığını biliyorum.

– İyi ama yoruldum artık! Bu oranları korumak için uğraşmayacağım, ne olursa olsun.

– Nasıl olur! O zaman canlılar yaşayamaz ki!

– Orası beni ilgilendirmez.

Tontiş'i bir titreme sarmıştı, terden sırılsıklam olmuştu. Atmosferi bu fikrinden vazgeçirmeliydi ama sesini çıkaramıyordu.

– Ben de bıktım artık, dedi Dünya. Milyonlarca yıldır dön babam dön. Güneş'in etrafında dön. Kendi ekseninde dön. Üzerimdekiler sağa sola saçılmasın diye neler çektiğimi ben bilirim. İncinmesinler diye öyle hassas davranıyorum ki... Yerçekimi ile devamlı işbirliği hâlindeyiz. Denge sağlamaya çalışıyoruz. Çekimini biraz azaltsa bütün varlıklar boşluğa saçılacak. Okyanuslar, denizler, dağlar, nehirler ve bütün varlıklar havada uçuşacak. Yerçekimi biraz artsa hiç kimse hareket edemeyecek.

Ay, Dünya'nın sözünü kesti.

– Dünya'daki varlıklar seni de mi anlamıyorlar?

– Elbette anlamıyorlar. İnsanlar arabada hızla giderken ani bir fren yapılsa ileriye doğru fırlarlar. Ben yıllardır hareket hâlindeyim, onları bir gün sarsmadım bile. Ama bundan sonra bütün hassasiyeti bozacağım. Ne olursa olsun artık...

Tontiş ne yapacağını şaşırmıştı. Dünya'ya yalvarmak istiyordu. Bütün gücünü topladı ama yine sesini çıkaramadı. Kan ter içinde kalmıştı.

Güneş söze karıştı.

– Ben de yıllardır ısı ve ışık yayıyorum. Dünya'daki canlıların enerji ihtiyacını karşılıyorum. Ne ısı faturası ne de elektrik faturası gönderdim. Yaranabildim mi? Biraz yaklaşsam, cayır cayır yanacaklar. Uzaklaşsam donacaklar. Etrafımdakilere çarpsam parça parça olacaklar. Bundan sonra ben de vazifelerimi aksatacağım.

Tontiş hemen diğer arkadaşlarına haber vermeliydi. Belki beraber ikna edebilirlerdi.

Kanatlarını açtı ama bir türlü yükselemiyordu. Çırpındı, çırpındı, olmuyordu işte...

– Demek ki kıyamet kopacak, diye söylendi. Arkadaşlarıma haber vermeliyim ama nasıl!

Gökyüzünde bir hareketlenme oldu.

Dünya fırıldak gibi dönmeye başladı.

Güneş sağa sola çarpıyordu.

Bütün gök cisimleri birbirine girmişti.

Okyanuslar sağa sola saçılıyor, nehirler aşağıya doğru dökülüyordu.

Dünya'daki bütün varlıklar rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi havalarda uçuşuyordu.

Ay da yerinden oynamıştı. Hızla Dünya'ya doğru geliyordu. Hem de Tontiş'e doğru...

Tontiş kaçmak istedi, başaramıyordu.

– "Ahh!" diye bir ses duyuldu.

Tontiş, gözlerini açtığında kendini bahçede buldu. Vücudunu inceledi, hiçbir şey yoktu. Etrafı inceledi ev, kümes, bahçe her şey yerinde duruyordu.

– Çok şükür rüyaymış, dedi. Allah'ım Sana şükürler olsun. Ya gerçek olsaydı!

Rüya gördüğüne hâlâ inanamıyordu.

Gökyüzüne baktı, Ay bütün güzelliği ile gülümsüyordu. Yıldızlar, gezegenler yerli yerinde duruyordu.

– Ne o uyuyamadın mı yoksa?

İrkilmişti. Sağa sola bakındı. Kimsecikler yoktu.

– Korkma, benim.

Yukarıya baktı, Ay'la göz göze gelmişlerdi.

– Hasta mısın yoksa? Saatlerdir inledin durdun. Hem de çok terlemişsin.

– Yok, yok, korkunç bir rüya görmüşüm de...

– Hayırdır inşallah, nasıl bir rüyaydı anlatır mısın?

– O kadar uğraşmama rağmen bir türlü uyku tutmamıştı. Ben de gökyüzüne bakıp tefekküre daldım. Uyuyakalmışım...

Tontiş gördüklerini bir bir anlattı.

Ay, Tontiş anlattıkça tebessüm ediyor, daha bir güzelleşiyordu.

Tontiş tekrar çatıya çıktı.

– Bu rüyadan ne anladın, dedi. Bana açıklayabilir misin?

– Elbette ki, kâinatın sadece ve sadece bir tek varlık tarafından idare edilmesi gerektiğini...

– Anlayamadım.

– Yani; bütün kâinatı evirip çeviren bir varlık vardır. O birdir, tektir. Bir adı da **Ferd** olan

Allah'tır. "Ya Ferdu Ya Allah!" diye tesbihat yapıyoruz ya... İşte burada, bir tek güç olan Yüce Allah'tan bahsediyoruz.

Ay, gökyüzünün derinliklerine doğru manalı manalı baktı.

– Buraları bir bilsen, her şey gizem dolu dedi. Küçücük aklımızla her olup biteni anlamamız mümkün değil. Eğer güçlü bir idareci olmasaydı, her şey rüyada gördüğün gibi olurdu. Her kafadan bir ses çıkardı. Herkes dilediği gibi hareket ederdi. O zaman da yer gök alt üst olurdu.

Tontiş, rüyasını hatırladı, yine terlemişti.

Dünya, Atmosfer, Güneş neler söylemişti öyle...

Ya emirlere uymama gibi hakları olsaydı?

Düşünmek bile istemedi.

– Buralar gizem dolu demiştim. İrili ufaklı milyonlarca gök cismi ile dolu uzay. Ne yapıyorlar, neye yarıyorlar? Hepsini anlamak mümkün değil. Boşa yaratılmadıkları da kesin. Cisimler arasında bir ölçü var. Ölçü varsa bu ölçüyü koruyan elbette olmalı. Bu da bir adı da **Ferd** olan Yüce Allah'tır.

Yüce Rabbimiz evreni belirli bir maksada göre, muhteşem uyum, ahenk ve mükemmel bir denge ile yaratmıştır.

Tontiş'in gözleri kapanıyordu. Ama yine de dinlemekten zevk alıyordu. Aslında uyumak da istemiyordu. Yine o korkunç rüyayı görebilirdi.

Ay, Tontiş'in hâlini anladı.

– Besmeleni çek, uyu dedi. Vakit hayli geç oldu.

Tontiş'in kafasında yine sorular uçuşuyordu.

Daha fazla dayanamadı, uyuyakalmıştı.

Sabah ezanı ile gözlerini açtı. Ezan "Allah en büyüktür, Allah en büyüktür!" diye yankılanarak semaya uzanırken Tontiş'in de sorularını cevaplıyordu sanki...

İbadetini yaptıktan sonra Yüce Yaratıcı'ya yöneldi, şükretti. "İyi ki varsın, iyi ki teksin, iyi ki **Ferd**'sin." dedi.

Az sonra Güneş tepenin arkasından gülümsemeye başladı.

Gül, sağa sola bakındı. Belli ki bülbülü bekliyordu.

Çilli Horoz sağa sola koşturuyor. Kınalıkız yavrularını besliyordu.

Ufaklık pencereden dışarıya bakıyor, meraklı gözlerle Tontiş'i arıyordu.

Tontiş gecenin büyük bir bölümünü uykusuz geçirmişti. Güneşin ferahlık veren ısısı vücuduyla buluşunca tatlı bir uyuşukluk hissetti. Göz kapakları kapanmak istiyor, o da kapatmamak için mücadele veriyordu. Kapattığı an uyuyabilirdi. Güneşin doğduğu bu vakte kerahet vakti denirdi. Keraat vaktinde uyumak ise mekruhtu. Mekruh da harama yakın günahlardan sayılırdı.

Hayatı boyunca bu vakitte uyumamıştı.

Yine uyumamalıydı.

"En iyisi Ufaklık'a görüneyim" dedi. O nasıl olsa bir şeyle meşgul ederdi.

Çatıdan aşağıya indi, pencerenin karşısındaki kümesin çatısına kondu.

Ufaklık:

– Hah! Orada işte, diyerek pencereyi terk edip aşağıya koştu.

– Günlerdir seni arıyorum, nerededeydin, diye söylendi.

Tontiş, ilkbahar geldi geleli çiftliğe ancak akşamları uğruyordu. Dün çiftlikteydi ama bu sefer de Ufaklık teyzesine gitmişti.

Aslında o da Ufaklık'ı özlüyordu.

"Gurk, gurk!" diyerek sevincini belirtti.

Sonra da Ufaklık'ın omzuna kondu.

Ufaklık sol eliyle onu okşadı, sağ eliyle de ağzına yem verdi.

Bir süre beraber oldular.

Ufaklık kahvaltı yapmak için ayrıldı. Birazdan okula gidecekti.

Kerahet vakti geçmişti. Tontiş de biraz uyumak üzere yuvasına geçti.

Bir saat kadar uyumuştu. Gözlerini açıp dışarıya baktığında Can Serçe'yle göz göze gelmişlerdi.

Gözlerini ovuşturdu.

– Çok mu beklettim seni, dedi.

– Yeni gelmiştim.

– Kahvaltı yaptın mı?

– Annem kahvaltısız gönderir mi hiç?

Bir annenin olması ne güzel bir şeydi. Oysa Tontiş annesini de babasını da küçükken kaybetmişti.

Annenin, babanın yokluğunun ne demek olduğunu ondan başka kimse bilemezdi. Hep onların hasreti ile yanıp tutuşmuştu. Aklına gelmişken ruhlarına bir "Fatiha" okumalıydı.

Can Serçe:

– Bugün ne yapıyoruz, dedi. Dün sohbete gelmedin, arkadaşlar merak etti.

– Bugün bir araya gelecek misiniz?

– İnşallah, hem de tam kadro Küçük Çam'ın yanında olacağız. Sonra da Küçük Çam'dan izin isteyip göle yüzmeye gideceğiz.

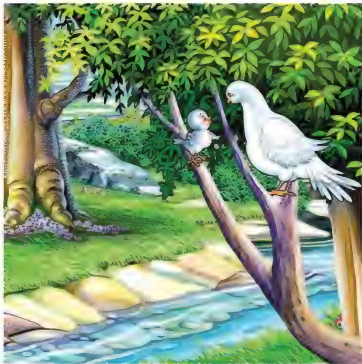
Tontiş memnun olmuştu.

– İyi olur, dedi. Haydi, hemen gidelim.

– Çiftliktekilere bir selâm vermeyelim mi?

– Şu anda hepsi meşgul, istersen rahatsız etmeyelim.

Hava çok güzeldi. Rengârenk çiçekler açmıştı, güzellikte birbirleriyle yarış ediyorlardı adeta.

Ağaçlar yemyeşil olmuştu. Dereler berraklaşmış, şırıl şırıl akıyordu. Kelebekler nazik nazik uçuyor, böcekler koşuşuyordu. Karıncalar kış hazırlıklarına şimdiden başlamışlardı bile.

Yukarıdan her şey o kadar güzel görünüyordu ki... Aşağıdaki muhteşem tabloya bakmaya doyum olmuyordu.

Tontiş rüyasını hatırladı, sonra Ay'ın anlattıklarını...

Gözümüzle gördüğümüz bu harika eserlerin aniden ve kolayca ortaya çıkması apaçık olarak Allah'ın **Ferd** ve **Ehad** olduğunu gösteriyordu. Allah'ın **Ehad** ismini daha önce öğrenmişlerdi. Ehad ile Ferd isimleri aşağı yukarı aynı anlama geliyordu.

Can Serçe Tontiş'in yüzüne baktı.

– Ne düşünüyorsun, dedi. Hem de çok dalgın görüyorum seni.

– Akşam bir rüya gördüm de hâlâ onun tesirindeyim.

– Anlatmak ister misin?

– Sıkılmazsan anlatırım.

– Niye sıkılayım ki... Hem vaktimizi değerlendirmiş oluruz.

Tontiş gördüğü rüyayı bütün ayrıntıları ile anlattı.

– Ya, işte böyle, dedi.

Rüyadan Can Serçe de çok etkilenmişti.

– Gördüğün rüya mesajlarla dolu dedi. Gidince arkadaşlara da anlatalım. Yüce Allah'ın **Ferd**,

Vahid, **Ehad** ve **Vird** isimlerini çok güzel anlatıyor.

– Bu isimler aynı anlamlara mı geliyor sence?

– Dün sen yokken Bilge Tavşan anlatmıştı. Yüce Allah'ın Güzel isimleri'nin bazılarının anlamları birbirlerine çok benzermiş.

– O zaman niçin farklı yazılışları var?

– Aralarında anlam farklılıkları varmış, bu ayrıntılar da çok önemliymiş. Bilge Tavşan bu kadar ayrıntıya girmemize gerek olmadığını söyledi. Büyüyünce daha ayrıntılı araştırırsınız dedi. Bu dört isim de kısaca "**Bir ve Benzersiz**" manasına geliyormuş.

– Bilge'nin anlattıkları aklında kaldı mı?

– Hem de kelimesi kelimesine...

– Bana da anlatır mısın, yolumuz hayli uzun.

Can Serçe, anlatacaklarını zihninde toparlamaya çalıştı.

– Bu isimlerin genel anlamları birer cümle ile şöyle izah edilebilirmiş.

Can Serçe cümleleri üzerine basa basa sıralamaya başladı.

– **Allah zatında birdir**. O'nun yarattığı ve ayakta tuttuğu yaratık O'na denk olabilir mi? Yani; bir sandalyeyi yapan usta ile sandalyenin bir olamayacağı gibi.

Allah işlerinde birdir. Her şeyi yaratmada, idare etmede, çekip çevirmede hiçbir yardımcıya muhtaç değildir.

Tontiş söylenenlerle rüyasını karşılaştırıyordu. Bu ifadeler kafasındaki sorulara net birer cevap oluyordu.

Can Serçe devam etti.

– **Allah, isimlerinde de birdir**. O Güzel İsimleri'nin hiç birisinin gerçek anlamıyla benzeri yoktur.

Hükümlerinde birdir. Her şeye O hükmeder. Hâkimiyet sadece O'nundur.

Tontiş:

– O dilemezse yaprak bile oynamaz diyerek, bu sözü tasdik etti.

Sonra da kanatlarını çırparak konuşmasını sürdürdü.

– Hâkimiyet bir olmasaydı, rüyamda gördüğüm gibi her şey kafasına göre hareket ederdi, düzen ve intizam olmazdı.

Gökcisimleri istedikleri yerde durmak isterlerdi.

İstedikleri gibi dönerlerdi.

Güneş yörüngesinden çıkmak isteyebilirdi.

Dünya gezegenler arasındaki yerini değiştirmek isteyebilirdi.

Ağaçlar daha da büyümek isteyebilirdi.

Kuşlar gölde, balıklar karada yaşamak isteyebilirdi.

Can Serçe gülmeye başladı.

– Yani istekler bitmezdi. Ben de denizin dibinde yaşamak isterdim. Bunun için inat ederdim, o zaman da üç dakika içinde boğulup giderdim.

Çoban Tepesi görünmüştü.

Küçük Çam'ın yanı oldukça kalabalıktı.

Tontiş aşağıya doğru süzülürken, "Düşünmek, sadece düşünmek yetiyor." diye söylendi. Evrendeki düzen ve dayanışma elbette tek elden

idare edilmeliydi. Her bir varlık sonsuz bir kudrete dayanmalıydı. Aciz ve muhtaç varlıkların genel düzeni korumaları mümkün olamazdı.

– O zaman **Tek ve Benzersiz** bir varlık olmalı…

Tontiş bu sözü sesli söylemişti.

Can Serçe,

– Ne dedin, diye sordu.

– Anlattıklarını düşünüyordum. Gerçekten Allah, **Vahid, Ehad, Ferd** olmalı.

Can Serçe aşağıdaki sözleriyle bir ismi daha hatırlatmak istedi.

– Sen ki eşsiz ve misilsizsin. Senin dengin ve rakibin yok. İsimlerine mazhar eyle bizi ey **Vird**!

Tontiş de,

– Yücesin, ey eşi olamayan Vird, diyerek hatırladığını belirtti.

Can Serçe aşağıya dikkatli dikkatli baktı. Tontiş'in dikkatini çekmişti.

– Hayrola, dedi. Aşağıda bir şey mi gördün?

Can Serçe biraz daha inceledi.

– Şu derenin kenarına baksana dedi, kavga var sanki.

– İnip bakalım.

Biraz yaklaşınca birkaç tilkinin itişip kakıştığını gördüler.

Biri,

– Buranın reisi benim, diyordu. Bu mağarada benim dediğim olacak. Burayı ben yöneteceğim.

Diğeri,

– Hayır, benim dediğim olacak.

Diğerleri de iki tarafa ayrılmış, kendi reislerini destekliyorlardı.

Biraz sonra kavga iyice büyüdü.

Yapacak bir şey yoktu.

Tontiş:

– Gidelim, dedi. Bu iş büyüyecek gibi. "Bir köyde iki muhtar olmaz." diye boşuna söylememişler.

Can Serçe:

– Bir ülkede de iki Sultan olmaz, dedi gülerek. O zaman kâinatı da bir sultan idare etmeli. Yani Sultanların Sultanı, yani; **Ferd** ve **Vird** olan Yüce Rabbimiz.

Biraz sonra arkadaşlarının yanına vardılar.

Az önce gördüklerini Boz Tilki'ye anlattılar.

– Onların ikisi de olmaz, dedi Boz Tilki. Reis ben olmalıyım.

Biraz durakladı, sonra gülümsedi.

– En iyisi üçümüzde reis olalım. Doya doya kavga ederiz. Böylece kâinatın birkaç sultanla idare edebileceğini de ispatlamış oluruz!

Herkes espriyi anlamıştı.

– Kavga ederek öyle mi, diyerek gülüştüler.

Esas olan kavgasız, kargaşasız yönetebilmekti.

Yüce Allah'ı **Ferd** ve **Vird** yapan bu özelliğiydi.

Sohbete sürekli katılanlar zaten bunu biliyordu.

SÖZLÜK

Aciz: Gücü yetmeme hali. Gücün yetersiz olması gücü sınırlı olan.

Fert: Allah'ın Güzel İsimlerinden, Eşi bulunmayan, çift olmayan.

Haram: Yüce Allahın yasakladığı şeyler.

Hakîm: Her şeyden üstün ve tedbirli olan. Her şeye gücü yeten.

İhsan: İyilik etme, iyi davranma, bağışlama, karşılık beklenmeden yapılan yardım.

Kerahet vakti: Namaz kılmanın mekruh olduğu vakite denir.

Kerim: Allah'ın güzel isimlerinden, kerem sahibi. Büyük, ulu, ihsan edici, cömert, lütfu ihsanı bol olan.

Mekruh: İslam dini tarafından yasaklanmadığı halde yapılmaması istenen.

Müteal: Yüksek, yüce, ulu, yüceler yücesi.

Nimet: İyilik, ihsan, yaşamak için gerekli olan her şey.

Rahim: Allah'ın Güzel İsimlerinden. Acıyan esirgeyen.

Sanat: Bir şeyi yapmada gösterilen ustalık.

Sanatkâr: Sanatçı, bir işi ustalıkla yapan, usta.

Tabiat: Yaratılmış şeylerin tamamı. Yaratılmış şeyler arasındaki ahenk ve düzen.

Tefekkür: Düşünme, bir mesele hakkında zihni faaliyet gösterme.

Tesbihat: Namazdan sonra yapılan dua.

Tevafuk: Birbirine uyma, uygun gelme.

Vahit: Benzersiz, emsalsiz.